

Arrest

nr. 200 727 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 28 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Mongolische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 februari 1970. Zij heeft een minderjarige zoon, voor wie zij optreedt als wettelijke vertegenwoordiger.

1.2. Op 16 augustus 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De verblijfsaanvraag van 16 augustus 2013 wordt op 28 oktober 2013 ontvankelijk verklaard, doch op 26 maart 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. De verzoekende partij gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest van 23 juni 2014 met nummer 125 933 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing van 26 maart 2014.

1.5. Op 8 februari 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 mei 2016 de beslissing waarbij de aanvraag van 8 februari 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 13 juni 2016 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.02.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

[N.,S.] [R.R.Nr: ...]

Geboren te [...] op [...]

+ Kind

[S.,C.] [R.R.Nr: ...]

Geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Mongolië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 26/03/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 16/08/2013. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 26/03/2014 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 26/05/2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel: Schending van de aangevoerde bepalingen doordat de overheid een onterechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° Vw.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag verblijfsmachtiging op grond van medische redenen (artikel 9ter Vw.) onontvankelijk (stuk 1):

[...]

Hieruit blijkt dat de beslissing steunt op het verslag van de arts-adviseur (stuk 2):

[...]

Hieruit blijkt dat verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter §3, 5° Vw.

Indien verzoekster een tweede aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw. indient, komt het toe aan verwerende partij om de elementen die in de eerste aanvraag werden aangevoerd te vergelijken met de elementen die in de tweede aanvraag werden ingeroepen.

Indien verwerende partij tot de vaststelling komt dat dezelfde elementen in de latere aanvraag zouden aangevoerd zijn als in de eerste aanvraag, voorziet de wet dat de latere aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden.

Echter dient verwerende partij daarbij wel een gedegen onderzoek te voeren, en dient een beslissing waarbij toepassing gemaakt wordt van artikel 9ter §3, 5° Vw. gebaseerd te zijn op een deugdelijke feitengaring en een correcte interpretatie van deze feiten.

In casu gaat verwerende partij daarbij te kort door de bocht, door louter te steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat stelt dat er geen enkel verschil zou zijn tussen de thans ingeroepen elementen in vergelijking met de elementen die verzoekster in een eerdere aanvraag had ingeroepen.

Verzoekster heeft immers wel degelijk elementen aangehaald die daarvoor niet ingeroepen werden.

Bij haar eerste aanvraag werd de pathologie ‘chronische hepatitis B’ en ‘diabetes mellitus type 2’ ingeroepen (stuk 3).

In de tweede aanvraag verwees verzoekster inderdaad opnieuw naar de pathologie ‘chronische hepatitis B’, doch er werd eveneens aangevoerd dat deze pathologie verslechterd was, en dat verzoekster talrijke opnames diende te ondergaan – de pathologie mocht dan wel dezelfde zijn, ze was wel degelijk verergerd.

In de eerste aanvraag werd nog aangevoerd dat de pathologie ‘chronische hepatitis B’ medicamenteus behandeld werd – in de tweede aanvraag werd er op gewezen dat medicamenteuze behandeling niet meer volstond en dat er wel degelijk nood is aan geregelde ziekenhuisopnames.

Daarnaast werd wel degelijk een nieuwe element ingeroepen, dat niet was ingeroepen bij de eerste aanvraag, zijnde het risico op leverkanker dat bij verzoekster bestaat.

Bij de eerste aanvraag werd deze pathologie nog niet aangebracht, laat staan aangemerkt of zijdelings vermeld.

Bij de tweede aanvraag wordt het verhoogde risico van verzoekster op leverkanker juist bijzonder in de verf gezet – er wordt zelfs vermeld dat dit familiaal heel veel voorkomt.

Er valt dus zeker een verschil op tussen het eerste standaard medisch getuigschrift en het tweede standaard medisch getuigschrift. Uit het tweede blijkt immers dat sinds de eerste aanvraag er een bijkomend medisch element is voor verzoekster, namelijk leverkanker.

Dit zorgt er uiteraard voor dat de aanvraag van verzoekster op een geheel nieuwe manier behandeld en onderzocht moet worden:

- Waar de eerste ambtenaar-geneesheer volstond door aan te tonen dat er een bepaalde (doch niet deze die verzoekster volgde) medicamenteuze behandeling bestond in MONGOLIË voor de chronische hepatitis B, dient ingevolge de tweede aanvraag onderzocht te worden of ook ziekenhuisopname toegankelijk en beschikbaar is voor verzoekster in MONGOLIË;

- Ingevolge het ingeroepen element van leverkanker diende de aanvraag van verzoekster ook in dat licht onderzocht te worden, namelijk de mogelijke beschikbare en toegankelijke behandeling voor het voorkomen/het leven met/het behandelen van leverkanker;

Verwerende partij laat echter na dit alles te doen en volstaat met de verwijzing naar artikel 9ter §3, 5° Vw.

Verzoekster heeft nochtans met concrete argumenten aangetoond dat verwerende partij ten onrechte deze toepassing maakt van artikel 9ter §3, 5° Vw., en heeft in het bijzonder aangetoond met welke (nieuwe) elementen verwerende partij ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden (RvV 166 847 van 28 april 2016).

Hierdoor is aangetoond dat verwerende partij een schending heeft gemaakt van haar zorgvuldigheidsplicht, en bijgevolg van haar motiveringsplicht.

Artikel 9ter §3, 5° Vw. werd ten onrechte toegepast, waardoor verwerende partij ook dit artikel schendt.

Bovendien is het voor verzoekster onbegrijpelijk hoe verwerende partij tot deze beslissing kon komen, nu zij klaarblijkelijk wel degelijk elementen heeft aangevoerd die daarvoor niet waren ingeroepen, en het toekwam aan verwerende partij om een degelijk onderzoek te voeren naar de ernst van deze pathologie

en vervolgens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling daarvoor in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt bijgevolg eveneens het redelijkheidsbeginsel.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond van 16 augustus 2013 en de aanvraag om deze reden onontvankelijk is. De verwerende partij licht toe dat de medische elementen in het ter staving van de voorliggende verblijfsaanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift reeds werden aangehaald in de eerdere verblijfsaanvraag en verwijst hiervoor naar een ‘*bevestiging*’ van een arts-adviseur van 26 mei 2016. De arts-adviseur stelt in zijn bevestiging, die de verzoekende partij onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht en die dan ook kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, dat de ingeroepen pathologie dezelfde is en het voorgelegde standaard medisch getuigschrift enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie bevestigt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1, eerste en laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaargeneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de later ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij de eerdere aanvraag. In deze situatie blijkt niet dat nog een toetsing aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de aanvraag zich opdringt. Hiertoe dient slechts te worden overgegaan indien nieuwe elementen die niet eerder voorlagen, worden aangebracht. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

De Raad benadrukt dat het determinerende motief van de bestreden beslissing de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 16 augustus 2013. In de bestreden beslissing wordt ter bevestiging van dit motief verwezen naar een ‘bevestiging’ van een arts-adviseur van 26 mei 2016, waarvan de verzoekende partij mede in kennis werd gesteld en die luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 08.02.2016 en 16.08.2013 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 8/2/2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 28/1/2016 opgesteld door dr. [O.]. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het hier nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 16/8/2013, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door dr. [G.] op 24/3/2014. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 28/1/2016 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie.”

Centrale vraag die zich in casu stelt, is of de verwerende partij op correcte gronden heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 16 augustus 2013. De Raad benadrukt hierbij dat het niet is omdat nieuwe medische stukken werden voorgelegd dat er ook sprake is van een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

In het ter staving van de voorliggende verblijfsaanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift van 28 januari 2016 wordt geduid dat de verzoekende partij lijdt aan een chronische hepatitis B. De verzoekende partij betwist niet dat zij deze aandoening ook reeds inriep in haar eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 16 augustus 2013, waardoor deze niet als een nieuw element is te beschouwen. De verzoekende partij betoogt wel dat deze aandoening sindsdien is verslechterd. Hiervoor wijst zij op “talrijke opnames” die zij diende te ondergaan. Zij stelt dat, waar in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag om medische redenen nog sprake was van een medicamenteuze behandeling, in de thans voorliggende aanvraag om medische redenen erop werd gewezen dat deze medicamenteuze behandeling niet meer volstond en dat er nood is aan “geregelde ziekenhuisopnames”.

Gelet op de aangehaalde bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de elementen zoals deze worden ingeroepen in een verblijfsaanvraag op deze grond betrekking kunnen hebben op de ziekte, haar graad van ernst, de hiervoor noodzakelijk geachte behandeling of nog de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. Een verslechtering van een reeds ingeroepen ziekte kan in bepaalde gevallen dus een nieuw element uitmaken. In casu betoogt de verzoekende partij dat de verslechtering van haar aandoening blijkt uit “talrijke opnames” die zij diende te ondergaan. De Raad stelt in dit verband vast dat in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 28 januari 2016 melding wordt gemaakt van een interventie of hospitalisatie op 20 januari 2016, maar er wordt hierover geen verdere informatie verstrekt. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij

op 20 januari 2016 een interventie of hospitalisatie diende te ondergaan, zonder dat hieromtrent nadere medische gegevens voorliggen, toont nog niet aan dat de arts-adviseur of de verwerende partij ten onrechte vaststelde dat inzake de hepatitis B geen gewijzigde of verslechterde gezondheidstoestand blijkt. De verzoekende partij houdt ook ten onrechte voor als zou zij ter ondersteuning van haar aanvraag hebben verwezen naar talrijke ziekenhuisopnames, minstens blijkt zulks niet uit het standaard medisch getuigschrift dat werd aangebracht ter ondersteuning van de aanvraag.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat in de thans voorliggende aanvraag erop werd gewezen dat de medicamenteuze behandeling niet meer volstond en dat er nood is aan *“geregelde ziekenhuisopnames”*, merkt de Raad op dat het standaard medisch getuigschrift van 28 januari 2016 inderdaad niet langer melding maakt van een actuele, medicamenteuze behandeling. Hierin kan evenwel niet worden gelezen dat deze medicamenteuze behandeling dan niet langer volstond. Hierin kan op zich evenmin worden gelezen dat de verzoekende partij in de toekomst voor haar aandoening nood zal hebben aan regelmatige ziekenhuisopnames. Dit betoog van de verzoekende partij vindt geen voldoende feitelijke grondslag in het standaard medisch getuigschrift van 28 januari 2016, waarop de thans voorliggende verblijfsaanvraag steunt. Met dit betoog overtuigt zij dan ook andermaal niet dat inzake de hepatitis B ten onrechte geen nieuwe elementen werden aanvaard. Zelfs voor zover verder moet worden aangenomen dat het gegeven dat actueel niet langer sprake is van een medicamenteuze behandeling nieuw is, blijkt niet dat de verzoekende partij er een voldoende belang bij heeft zulks aan te voeren, waar dit gegeven op zich niet wijst op een verslechtering in de gezondheidstoestand die een hernieuwd onderzoek noodzakelijk maakt. In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt de verzoekende partij evenmin dat ten onrechte geen onderzoek werd verricht naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een ziekenhuisopname in Mongolië.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat het standaard medisch getuigschrift van 28 januari 2016 melding maakt van een *“risico op leverkanker”* en dit wel degelijk nieuw is in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verduidelijkt dat *“[b]ij de eerste aanvraag deze pathologie nog niet [werd] aangebracht, laat staan aangemerkt of zijdelings vermeld”* en dat in de thans voorliggende aanvraag dit verhoogd risico bijzonder in de verf wordt gezet waar wordt gewezen op een familiale leverkanker ten gevolge van hepatitis B bij haar vader. De verzoekende partij is dan ook van mening dat de aanvraag op een geheel nieuwe manier had moeten worden behandeld en onderzocht, waarbij een onderzoek diende te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een *“behandeling voor het voorkomen/het leven met/het behandelen van leverkanker”*.

Waar de verzoekende partij wijst op het verhoogd risico op leverkanker, wijst de Raad erop dat uit de *‘bevestiging’* van de arts-adviseur 26 mei 2016 blijkt dat deze rekening heeft gehouden met wat wordt gesteld in het standaard medisch getuigschrift van 28 januari 2016, maar van oordeel was dat er geen nieuwe of gewijzigde pathologie of gezondheidstoestand wordt ingeroepen. De verzoekende partij toont met haar betoog andermaal niet aan dat deze vaststelling van de arts-adviseur, bijgetreden door de verwerende partij in de bestreden beslissing, incorrect is. Er blijkt niet dat het gegeven dat de hepatitis B onbehandeld een verhoogd risico op leverkanker geeft als een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet is te beschouwen. Aldus blijkt nog geen nieuwe aandoening, gewijzigde graad van ernst van de hepatitis B of wijziging in de noodzakelijke behandeling, in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat hiervan eerder niet specifiek melding werd gemaakt, volstaat niet om afbreuk te kunnen doen aan de voorgaande vaststelling. Evenmin blijkt aldus dat inzake de behandelingsmogelijkheden van hepatitis B in het herkomstland er zich sinds het onderzoek hiervan in de eerdere ongegrondheidsbeslissing van 26 maart 2014 een gewijzigde situatie heeft voorgedaan. Er blijkt niet dat de verzoekende partij actueel reeds lijdt aan leverkanker. Zij verengt ten onrechte een verhoogd risico om leverkanker te ontwikkelen tot het hebben van deze ziekte en dus het hebben van een nieuwe aandoening. Zelfs al heeft de verzoekende partij, gelet op haar aandoening en/of het gegeven dat haar vader leverkanker heeft, hiervoor een verhoogd risico, dan nog blijft het hypothetisch of ook de verzoekende partij deze aandoening zal ontwikkelen. Ten overvloede ziet de Raad ook niet in waarom er een onderzoek zou moeten worden gevoerd naar de behandeling van leverkanker of naar het voorkomen ervan in Mongolië, nu in het standaard medisch getuigschrift geen melding wordt gemaakt van concrete, noodzakelijke medische behandelingen ter voorkoming hiervan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat de verwerende partij op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag reeds

werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 16 augustus 2013 en de ingeroepen gezondheidsproblematiek wezenlijk dezelfde is. De verzoekende partij kan aldus ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat een nieuw onderzoek in het licht van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf, zich opdrong.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en ten onrechte heeft vastgesteld dat zij in het kader van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf geen nieuwe elementen heeft bijgebracht in vergelijking met de eerdere aanvraag van 16 augustus 2013 om machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet nuttig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel. Dit beginsel kan namelijk enkel spelen indien de verwerende partij over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. De verwerende partij vermag evenwel geen aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk te verklaren indien zij vaststelt dat geen nieuwe elementen voorliggen in vergelijking met een eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde grond.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid ten slotte de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS